

nivši, je že pri svojem zakladu, iz katerega nekaj krompirjev vzame in ž njimi v kovačnico leti, kjer bi jih bil čez dobro uro spečene dobil. Al ker ga v noge zebe, se v ješi na koritu, ki ga imajo kovači za ogenj gasiti, vsede, da bi se tū pogrel in pečenega krompirja dočakal.

Oče in njih pomočnik Janez, ki sta ga že večkrat sēm pridšega nalašč s kako rečjo dražila, ga tudi zdaj z vprašanjem razdražita, ali je bil morda tudi on med tistimi, katerim so danes v šoli učnik nekaj gorkih na herbet naložili? Ko se Lojze z vso zgovornostjo izgovarja, da njega ni kaj enacega doletelo, ampak, da so učnik le Kodrovega Petra in Bahačevega Tineta zares čudno kaznovali, ga ta dva dražljivo vprašata, rekši: No, povej nama, povej, kako pa je bilo; bova slišala, ali je res, kar nama je Borajt pravil.

Lojze, ki je imel dober jezik in se mu je ta kaznenova in smešna zdela, res prične pripovedovati.

Peter zleze namreč pod klopi, pod katerimi sēm ter tje po vseh štirih lazi, dokler da ne pride do Pavličkovega Jožeta, katerega toliko časa za hlače vleče, da se ta, ki je ravno bral, nasmeja in pod klop pogleda. Učnik h klopi pridši Petra opazijo in mu spod klop priti velijo, kjer mu nizek stol pripravijo. Počasi se Peter k stolu pomika in se zadnjič na-nj vsede.

„Oh! stoj, stoj „cigan“ — mu učnik rečejo — to bi bilo pregosposko za te; vsedi se, ker rad po tleh laziš, na tla in deni noge na stol; z eno roko se pa znaš na tla opreti. Vsi se smejamo z učnikom vred in se čez klopi stegujemo, da bi natanko vidili novo kaznen. Učnik vzamejo iz žepa okroglo škatlo in se hočejo z duhanom okrepčati, — toda zdaj se spomnijo, da so včeraj popoldne Tineta po duhana poslali, katerega pa ni bilo več nazaj. Berž ga poprašajo, zakaj ni prišel potem v šolo? Tine se spervega izgovarja, da je denarje zgubil; al kmali ga naženejo, da pové, da si je rožičev kupil.

„Aha, tako znaš ti“ — se zaderejo nad njim — „le škoda, da ima že Peter nizki stol za podnožje; pa naj bo, tebe bom pa povikšal. Stopi na mizo; na tej pa le z eno nogo stoj; tū vzemi škatlo v roko in jo derži kviško“. Vsi se iz celega gerla spet smejamo.

„Prave tiče — se oglasijo oče, nažokano lulo z živim ogljem prižigaje — imajo v šoli“. „Kako pa — vpraša dalje Janez smejaje Lojzeta — sta li bila dolgo tako?“

„Gotovo — odgovori Lojze — bi bila dalje tukaj, ko bi ne bil nek součenec notri prišel, ki se pri tem pogledu, ki se ga ni nadjal, na ves glas smejati začne. Peter ga hoče pogledati, ker mu je pa roka oterpnila, se zverne na stran in stol na-njega, tako, da je bilo cel „prekucius“, Tineta pa že težko na nogi stoječega ta ropot tako ostraši, da mu škatla z roke na tla pade. Zdaj, zdaj smo se še le smejali, ker se je Peter izpod stola kobacal, in Tine s peresom na tleh ostali kupec duhana v nek papir pobiral, katerega je potem mogel preč stresti. Učnik ju zdaj v klop pustijo z opombo, da ju bojo pri prvem pregrešku s palico do oslovske klopi spremljevali“.

„No, no, to so besede — se mu Janez na to pripovedovanje nasmeja — dobro si jih zapomni, ne bo dolgo, ko jih boš tudi ti čutil“.

„Jez že ne — mu zaverne Lojze, s tem nekoliko zdražen — kaj misliš, da smo za vsako reč tepeni; pa saj bi jih ti ne deržal namesto mene; poglej raji krompir, ali je že pečen, kakor pa, da bi mi zmiraj nagajal“.

„Le pol ure še počakaj — mu Janez reče — vmes se boš ravno oddahnil“.

(Kon. sl.)

Slovensko slovstvo.

Slovenska Vila je pridna. Ni davnej, kar smo svojim bravcom veselo novico oznanili, da gosp. Cegnar bo po naročilni poti izdal zbirko svojih pesem, po katerih so prijatli domače poezije že gotovo tako obilo segli, da bojo za-

gledale kmali beli dan, — in že moremo spet povedati, da tudi gospod Miroslav Vilhar bo izdal iz bogate svoje zbirke zvezek slovenskih pesem, ki jih bo — tega smo si svesti — občinstvo radostno sprejelo. Natiskujejo se že v Milicovi tiskarnici in utegnejo biti kmalo gotove. Iz mične zbirke po zapopadku zelo različnih pesem smo si izbrali dve, ki ju bomo — danes eno, drugi pot drugo — podali častitim bravcom za pokušnjo.

Župan.

Postava zverinam je nova podana,
Zatoraj si volijo urno župana;
Pa kaj jim volitve koristile so,
Na verbi nam sraka razlaga tako:

Zberejo medveda; al medved je merha,
Zarobljen in kosmat od pete do verha;
Budil z godernjanjem prezgodaj jih je,
In s tacami sodil, pravično al ne.

In koj se oglasi jih sto:
„Le-tá nam županil ne bo!“

Zberó si jelena; pa on rogovili,
Prevzetén povsod med pervake se sili;
Z rogato glavico je pač darovan,
Al v glavi ošabni je malo možgan.

In spet se oglasi jih sto:
„Le-tá nam županil ne bo!“

Zberó si rujavca, iz šume lesjaka,
Na katerem krivična je sleherna dlaka;
Kupaval je sam in prodajal je sam,
Da z ljudsko kervjo si napolnil je hram.

In spet se oglasi jih sto:
„Le-tá nam županil ne bo!“

Zberejo si zajca; al zajec neveden
Za skerb in čast domovinsko ne vreden
Ni póznal postave, se slednega bal,
Ponoči je kimal, podnevi je spal.

In spet se oglasi jih sto:
„Le-tá nam županil ne bo!“

Zberejo si kosa po tem gospodarja,
Al kos pa prezviti povsod se ukvarja;
Žvižgával jim vedno iz enih je strun,
Skoz okence vsako potikal je kljun.

In spet se oglasi jih sto:
„Le-tá nam županil ne bo!“

Zberejo si osla; pa osel zabiti,
Nobene po všeči ni znal obrniti;
Z ušesi le miga in v prahu leži,
Pa kjer se povalja, tam dlako pusti.

In spet se oglasi jih sto:
„Le-tá nam županil ne bo!“

Zberejo si palčka; al on je skakavček,
Natihoma léta priliznjen hinavček.
Zverine je dražil, unemal prepír,
Pobegnil iz loze je ljubljéní mir.

In spet se oglasi jih sto:
„Le-tá tud županil ne bo!“

Od tadaj zverina, tako zapeljana,
Po svetu širocem si išče župana;
Če pravega bo pripeljala na dom,
Prijatli! poročil al pisal vam bom!

Mir. Vilhar.

Ozir po svetu.

Nova turška postava zastran ženske obleke.

Ošabnosti in presilnega lišpa je zlasti med ženstvom čedalje več; skor bi smeli reči, da fabrike naše ženstvo delajo, to je, le to, kar fabrika naredí, jim je pri sercu, v tem išejo svoje časti — za vse drugo jim je malo mar. Taka je na Turškem, taka v Parizu in na Dunaji, taka pa tudi v Ljubljani, v Gradcu itd. Sultan je stopil tej razvadi na noge. Nedavnej je namreč dal postaviti zastran ženske obleke. Razglašena je bila po vseh mošéhah (cerkvah) tako-le: